

Ob koncu vsake seje se oglašuje surovi Wolf ter preganja ministerskega predsednika, naj takoj odgovori zastran graških razmer. Vlado odgovor v tej zadevi se pričakuje za ponedeljek ali torek (6. ali 7. jun.). Brez dvoma bo nemška stranka zahtevala po vladinem odgovoru, da se mora začeti o njem razgovor. Prišlo bo do glasovanja. Upamo, da pri tej priložnosti z nami glasuje nemška katoliška stranka. —

Ne smem pozabiti, da so slovenski poslanci po nasvetu g. Povšeta predložili načrt, ki bi bil tudi silno važen za naše kmete, ki se pečajo s svinjerejo. Kakor se po zdajšnji postavi mora zaklati vsako živinčje, ki je sumljivo radi pljučne bolezni in se mora povrniti škoda posestniku živine; ravno tako naj se zakolje vsaka svinja, ki je na sumu, da bi bila okužena, in se mora tudi škoda povrniti posestniku bolane svinje. Na tak način je nevarna pljučna bolezen avstrijske živine pokončana in ima zopet veljavo v sosednjih deželah. Če se zastran svinj sprejme naš predlog, bodo svinje zopet ceno dobile, ker se bodo smele uvažati v sosednje dežele.

Avstrijsko-ogrška nagodba.

II.

Rekli smo zadnjič, da bi prihitelo, ako bi se med našo in ogrsko polovico uvedla carina, v našo državno blagajno vsako leto le od žita dobrih 50 milijonov; koliko pa od vina, od živine, od izdelkov velikega obrta, dočim bi mi tje plačevali le za tkanine! Koliko bi nam torej ostalo čistega imetka, ki bi nam davek lahko dokaj znižal! Ali vzklikajmo temu, da bi že ta neposredni dobiček, ki bi nam ga dajala carinska meja, bil velikanski, bi se carine vendar najbolje veselili radi tega, ker bi našim pridelkom cena zopet poskočila tako, da bi vsak za svoje delo tudi imel primerno plačilo, in ker bi se po naših pridelkih jelo zopet popraševati. V prvi vrsti bila bi carinska meja med Avstrijsko in Ogrsko za našega kmeta pravi blagoslov. Za Ogrce, v zlasti pa za ogrske žide bila bi seveda taka meja hud, da celo smrten udarec; ali kaj se če, srajca je bližnja od sukne, in židom bi se zgodila le pravica, to se pravi, prišlo bi se jim vendar enkrat do živega ter vsaj kolikor toliko omejilo roparsko njih počenjanje. Če je carinska meja mogoča med Švedsko in Norveško, ki tudi imata skupno dednega vladarja, zastopstvo na zunaj, (vojastvo (to sicer v nekoliko bolj omejenem smislu) in končno neki svet, ki opravlja skupne stvari in je podoben našemu skup-

Mračna, deževna noč je bila, ko je Klavdija pobegnila iz ječe. Ali kam iti, h komu, kje se skriti? — Ona ni vedela... Čemu beg, ako pred dnevom ne najde mesta, kjer bi se skrila zasledovalcem? Posrečilo se ji je vzeti s seboj bodalo, in ona je trdno sklenila ne udati se živa v roke sovražnikom.

Ginila je ura za uro. Slednjič proti jutru se je zgrudila onemogla na cesto, ki je vodila v Kapuo. Prizadevala si je skriti se med nagrobnimi spominki, ki so se vlekli več milj daleč ob vsaki strani ceste.

Tu jo je našel k sreči nek krščanski trgovec, vračajoč se iz Rima domov. Vzel jo je s seboj in jo dolgo skrival na svojem domu v Neapolu.

Ondi je Klavdija spoznala novo življenje. Sklenila je postati kristjanka in posvetiti svoje življenje v korist bližnjikom. Njen dobrotnik je skrbel za to, da je brez nevarnosti dospela v Afriko. Tam je po kratki pripravi prejela od kartagenskega škofa sveti krst in je z imenom Perpetua pridružila se kot diakonica kristjanski občini v Kartagenu.

Diakonice so bile pri starodavnih kristjanih nekake duhovne pomočnice. Njih dolžnost je bila skrbeti za reveže in bolnike, pripravljati izpreobrnjene ženske h krstu (krščevanje otrok je bilo vpeljano šele okoli

nemu ministerstvu, bila bi carinska meja tudi mogoča med Avstrijsko in Ogrsko. In do take mora priti prej ali slej, če radovoljno nočemo, da nas bo na najžalostnejši način konec. V to svrhu pa bi se morala carinska pogodba, obstoječa med Avstrijo in Ogrsko, o pravem času odpovedati. Torej ne obnavljati pogodbe, bodisi v izpremenjeni, bodisi v stari obliki, ampak celo pogodbo odpovedati! To bi bilo edino pravo.

Kako ogrski židje postopajo, koliko jim je do nas in kolika je njihova strast po denarju, naj še pokažemo s tem, da pojasnimo takozvani mlevni obrat, katerega se vladin predlog tudi tiče. Židu je postal namreč dobiček, ki mu ga daje vsled carinske zveze domače ogrsko žito, premajhen; čim več človek uže ima, tem več hoče še imeti. V Rumuniji in severnih delih Srbije pa žito še bolje rodi in je torej še ceneje, nego na Ogrskem. Toda s carino vred, ki jo je na rumunski in srbski meji plačati, prišlo bi to žito ogrskim židom vendar tako drago kakor domače. Sedaj je žid tuhtal: Kako bi se dalo carini na rumunski in srbski meji ogniti? In iztuhtal je tole: Od vlade se izposluje dovoljenje, brez carine v Ogrsko uvažati žito proti temu, da se najmanj 80% zopet povrne kot moka v dežele, iz kojih je prišlo. In res, vlada je to židovskim posestnikom velikih parnih mlinov na Ogrskem leta 1882. dovolila in s tem štiriindvajsetim židovskim milijonarjem omogočila, da so njim milijoni rastli še bujnejše. Ti židje so namreč žito pridno uvažali, moke izvažali pa nič; to se je lahko zgodilo, ker se vlada ni dalje brigala, ali se kaj moke v Rumunijo in Srbijo vrača ali ne. Je-li to opuščala navlaš, ali iz malomarnosti, kdo more in sme to reči? Vsa moka je šla do malega k nam, in lahko stala najfinejša po 14 kr. klgr. Naši viničarji po Slovenskih goricah so raje moko kupovali, nego žito sejali. In vsakdo uvidi, da taka cena mora naše kmetijstvo pa tudi naše mline sečasoma uničiti. Nikdo pa ni vedel, kako morejo ogrski židje moko tako po ceni prodajati. Čez leta je vendar prišlo na svetlo, in vlada je leta 1895. izdala ukaz zoper to goljufijo. Ali glejte ga čuka! Židje se za ta ukaz niso mnogo zmenili, češ oni imajo do take goljufije pravico, ker — se je toliko let pripuščala, in ostalo je pri starem do današnjega dne. Zato moramo odobravati, da se v nagodbenem načrtu nahaja točka, po kateri bi se mlevni obrat s 1. prosincem 1899 naj razveljavil.

Da je moka sedaj tako draga, to nima uzroka v domačih razmerah. Židje, ki imajo vse žito, kar ga potrebujejo zapadne evropske

IV. veka) in nadzorovati krščansko ženstvo pri sveti maši.

Sestra Perpetua si je kmalu pridobila ljubav male katoliške župnije, koji se je bila posvetila. Njena krotkost in dobrotljivost sta ji naklonili možka in ženska srca. Sodili so po njeni vnanjosti, da mora biti visokega rodu, ali nikdo se ni upal je vprašati o njenem stanu.

Smešnice.

Oče: »Karol! Danes se ne smeš iti kopat, ker se pritožuješ, da te trebuh boli.«
Karol: »Oj oče, to nič ne škodi, saj znam po hrbtu plavati!«

Nek skopuh je vsakega hlapca, preden ga je v službo vzel, vprašal, ali zna žvižgati. Kateri ni znal, ni bil vsprejet. Nekdo ga vpraša, zakaj da tako ravna? Skopuh odgovori: »Jaz pošiljam hlapca samega v klet po vino, in tu mora tako dolgo žvižgati, dokler vrat ne zapre, da se prepričam, da nič ni pil.«

Nek kmet prinese slikarju desko, da bi mu svetega Kristofa, kakor je dolg in širok, na njo narisal. Risar mu pravi, da je za to deska veliko premajhna. »I, mu odgovori kmet, naj pa noge doli visijo.«

države, kakor Avstrija, Nemčija, Italija, Francija, Španija in Anglija, v svojih rokah, porabili so špansko-amerikansko vojsko kot priliko, da so ceno vzvišali, seveda mnogo bolje, nego bi bilo treba. Ogrskim židom pa daje to dvojni dobiček, kajti v nas ameriškega žita itak ne pride nič. Ogrskim židom bi torej ne bilo treba držati se inozemskih cen, pa kaj se ne stori iz ljubezni do bližnjega, ki uže 30 let plačuje 70%!

Sklepajoč premišljevanje o carinskih razmerah nam je še opomniti pomenljivo določbo v nagodbenem predlogu, da se obe vladi, avstrijska in ogrska, zavežeta pravočasno, vse potrebno ukreniti, da se carinska pogodba z inozemstvom, osobito z Nemčijo, Italijo in Švico, katera poteče s koncem leta 1903; vsaj do leta 1902. dogotovi, da se sedanje velike krivice te pogodbe omilijo, oziroma odpravijo. Omenjamo le carino na laško vino, ki znaša sedaj za hl. le 3 gl. 21 kr., dočim je pred veljavo sedanje pogodbe znašala 20 gl. v zlatu. Ko bi le tedaj naši državniki imeli več srca za avstrijsko ljudstvo!

Politični ogled.

Avstrijske dežele.

Dunaj. Nemški kričači si na vse možne načine prizadevajo, da bi spravili trgovinskega ministra dr. Baernreitherja iz Thunovega ministerstva. Thun je razpustil graški mestni zbor in to je tak greh, da Nemec dr. Baernreither ne sme več s Thunom skupaj sedeti.

Češko. Dr. Herold bi imel govoriti pri bližajočih Palackijevih svečanostih slavnostni govor, toda radikalci odločno ugovarjajo, ker Herold po njih mnenju ni vreden prepevati slave Palackiju. Herold je namreč nedavno zagovarjal kot odvetnik sleparstva obdolžene moravske Nemce proti češkim kmetom.

Štajarsko. Gradec še vedno stoji, če tudi vodi občinske posle vladni komisar Hammer-Purgstall. Gradčani si naročajo iz vseh krajev, da jim občine izražajo sočutje in soglasje. — Baron Rokitanski neumorno ruje proti nemškim kmečkim poslancem katoliškega mišljenja.

Koroško. Nemški burši so imeli v Beljaku shod, na katerega je došel tudi Wolf. Mestni zbor je krokerje lepo pozdravil, nemške device pa so jim preskrbele golaž in pijačo. Nemštvo stoji vsled tega zopet na trdnejših nogah. —

Kranjsko. Državnim poslancem namesto dr. Šusteršiča je bil izvoljen dež. sod. svetnik Ivan Vencajz. Dobil je 206 glasov. Protikandidata ni imel. — Nižja ljubljanska gimnazija je dobila šolsko zastavo s podobami sv. Alojzija in sv. Cirila in Metoda.

Primorsko. Deželnemu odboru istrskemu je došel od namestništva načrt zakona, ki naj se v bodočem zasedanju predloži deželnemu zboru in s katerim se mesto puljsko določa sedežem deželnega zbora, deželnega odbora in vseh deželnih uradov.

Ogrsko. Ogrska vlada je huda na papeževega nuncija na Dunaju, ker je kanonik Voršak, iskren Slovan, imenovan pomožnim škofom in vikarijem škofa Strossmayerja. Naše mnenje je, da je imenovanje škofov izključno cerkvena zadeva, o katerih vlada nima odločilne besede.

Vnanje države.

Vojska. Dne 31. maja se je vnela pri otoku Kuba prvokrat bitka med ameriškim in španskim brodom. Špansko brodovje se nahaja v zalivu Santiago de Cuba. Kakor poročajo ameriški listi, so bili Amerikanci radovedni, kako da se počutijo Španjci v zalivu, zato so pluli s svojim brodovjem blizu zaliva, da vidijo nasprotnika. Toda skupili so s svojo radovednostjo. Španske ladije in utrube so

začele pošiljati kroglice v pozdrav ameriškemu brodogradu. Poldrugo uro je trajala kanonada. Amerikanci so se morali umakniti s poškodovanimi ladijami. Na Španjskem vlada vsled te zmage nepopisno veselje. — Dne 3. junija je zopet prišla ameriška ladija »Merrimac« gledat v zaliv Santiago de Cuba, kaj da počnejo Španjci. Začelo se je bombardovanje in radovedna ladija se je potopila. Španjsko brodogradje v zalivu vodi admiral Cervera, ameriško pa admiral Schley.

Srbsko. Volitve v skupščino so izpale ugodno za vlado. Saj drugače tudi ni bilo pričakovati, kajti volitve so se vrsile pod vladnim pritiskom. — Več častnikov se je poslalo v vojaške šole na Rusko, da se nadalje izobražajo.

Francosko. Predsednikom v francoski zbornici je bil z večino 4 glasov odbran vladni kandidat Pavel Deschanel. Ako vlada ne bo imela številnejše večine, kakor jo je imela pri tej volitvi, morala bo odstopiti.

Italijansko. Novo ministerstvo pod zopetnim predsedstvom Rudinija je že sestavljeno. Minister vnanjih stvari je marki Capelli. Naglašja se, da je velik prijatelj trozveze, kar pa ga pri nas katoličanih in Slovanih nikakor ne priporoča.

Cerkvene zadeve.

Antonij Bonaventura,

knez in škof ljubljanski.

(Konec.)

Po dokončani cerkveni svečanosti so premil. knez in škof dr. Anton Bonav. Jeglič vsprejemali v svoji palači duhovne in svetovne dostojanstvenike, potem pa odposlance raznih katoliških društev, ki so se jim klanjala. Za vsakega so imeli ljubeznivih in priključljivih besedij.

Na 2. uro popoldne je bil napovedan slavnostni obed. K temu so bili povabljeni vsi pri tej svečanosti navzoči duhovniki, redovni kakor svetovni. Povabljeni so pa bili tudi c. kr. deželni predsednik, ekse. baron Hein, deželni glavar, Oton Detela, poveljnik vojaške posadke ljubljanske, fml. pl. Höchsmann, župan mesta ljubljanskega, Ivan Hribar in vsi načelniki raznih cesarskih in deželskih oblastnij s prvimi svojimi svetovalci in odborniki. Vrh tega tudi več za katoliško reč posebno zaslužnih mož.

Škofja palača ima res krasno obednico, a mogla je vsprejeti le do sto gostov. Za drugih 100 gostov bila je v sosednji hiši gostoljubna miza pokrita. Bila je to gotovo »velika večerja« ali gostija. Namesto svatovskega oblačila je prejel vsak gost šopek dišečih cvetlic in na svojem krožniku je našel listič, ki mu je zaznamoval njegov sedež pri mizi. Pred seboj je imel še malo stajalo, na katerem so bile na drobno popisane vse jedi in pijače, ki se bodo gostom ponudile pri tem obedu. Brzonogi strežniki so skrbeli, da nikomur nič ni primanjkovalo. C. in kr. vojaška godba pa je med obedom svirala na dvorišču škofje palače najbolj izbrane, krasne umotvore.

A zdi se mi, dragi moj bralec, da bi rad poznal novega kneza in škofa, predno se v duhu zmenoj usedeš k njihovi pregoistoljubni mizi! Tako je prav! Hočem ti podati kratek popis njihovega dosedanjega življenja in delovanja. Da si jih boš pa lažje predstavljal, misli si našega prem. kneza in škofa Mihaela brez očalij, s prav gostimi, močno temnimi lasmi in črnim britjem in ti imaš, kolikor mogoče, zvesto podobo novega ljubljanskega škofa. Z našim knezom imajo pa skupno še rojstno leto, ker oba nam je dalo leto 1850. Zibeljka je tekla ljubljanskemu škofu v Begunjah na Gorenjskem, študirali so pa v Ljubljani. Komaj 23 let stari so bili l. 1870 v mašnika posvečeni,

potem so pa odšli na Dunaj, da so se tam v c. in kr. zavodu za višjo izobražbo duhovnikov izšolali za doktorja sv. pisma. Bila sta si tam z našim knezom tovariša.

Prišedši domu so bili g. dr. Jeglič nekaj časa kurat ženski kaznilnici v svoji rojstni fari v Begunjah.

Pokojni škof ljubljanski dr. Janez Zloust Pogačar so mladega dr. Jegliča poslali na visoke šole na Nemško, poslušat najbolj slovitih nemških učenjakov Hergenrötherja, Hettingerja in druge. Čez nekaj časa so pa mladega doktorja poklicali nazaj v Ljubljano ter ga postavili za podvodjo in ekonomja v bogoslovju. Le nekaj časa so bili dr. Jeglič tudi profesor v bogoslovju.

Že leta 1882 so bili dr. Ant. Jeglič imenovani kanonikom nanovo ustanovljenega metropolitanskega kapitola vrhbosanskega v Sarajevu in zajedno so postali prvi župnik stolne župnije sarajevske. Pred leti so tam postali nadškofov generalni vikarij ali glavni namestnik, lani pa so sv. Oče dovolili nadškofu sarajevskemu, premil. g. dr. Josipu Stadlerju, da si posvetijo kanonika dr. Ant. Jegliča svojim pomožnim škofom. Na Male Maše praznik lanskega leta se je vršilo to škofovsko posvečenje. Takrat so novi škof suinjski (to škofijo med neverniki so jim bili sv. Oče odkazali) k svojemu krstnemu imenu Antonij privzeli še ime sv. Bonaventure, s čemur so svetu odkrili, da so oni tretjerednik in duhovni sin N. O. S. Franciška in da so oni bili tisti plodoviti pisatelj dr. Bonaventura, ki je toliko pisal za zjedinenje razkolnikov z rimsko katoliško cerkvijo.

Ni čudo, da so naš svitli cesar se spomnili na škofa dr. Jegliča v Sarajevu, ko so imeli sv. Očetu v Rim predložiti sposobnega moža za izpraznjeno stolico ljubljansko. Dne 24. marcija 1898 so sv. Oče to cesarsko imenovanje potrdili in so kneza in škofa g. dr. Jakoba Missia iz Ljubljane povišali na metropolitansko stolico v Gorici, pomožnega škofa g. dr. Jegliča pa predstavili iz siunjske škofije, katere niso bili nikdar posedli, na stolico ljubljansko. Šesto nedeljo po Velikonoči, dne 22. maja, bila sta oba ta cerkvena kneza vsak na svojo novo škofjo stolico intronizovana.

Po tem daljšem izletu se slobodno usedeva k mizi, pri kateri sedi na desnici novega kneza deželni predsednik, baron Hein, na levisi fml. pl. Höchsmann, nasproti pa deželni glavar, Detela. Odlične sedeže sta se zavzemala stolni prošt, dr. Klofutar in župan ljubljanski, Hribar. Videl si vse goste v najlepšem redu razvrščene, duhovne in posvetne, vojake sredi med nevojaki, vse združene v bratski slogi, četudi je značaj te svečanosti bil vseskozi slovenski.

Razume se samo ob sebi, da se je pri tem slavnostnem obedu napivalo papežu in cesarju, škofu in nadškofu, dežel. predsedniku pa tudi vsem drugim svetovnim kakor duhovnim gostom. Došlo je po brzozjavu nad 60 prisrčnih častitek, ki so se med obedom vsaj najodličnejše doslovno prečitale. Med temi se je posebno odlikovala brzozjavka preč. stolnega kapitola lavantinskega tako po svoji vsebini kakor tudi po svoji obliki. Je prehitro nam je minol veseli čas, prehitro je prišla ura slovesa. Ločili smo se iz gostoljubne palače novega kneza s prisrčno željo, da bi mu bilo dano, prav dolgo vrsto let mirno vladati staroslavno ljubljansko vladikovino in pripeljati prav mnogo duš po Mariji k Jezusu!

Gospodarske stvari.

Nekaj črtic o tobaku.

Ko sem bil še majhen, sem rad šel k sosedu par korakov od domače hiše. Sosed je bil star mož in nekoliko tudi čebelar. — Večkrat sva sedela skupaj na klopi pred ulnjakom. Imel je leseno pipico, prav priprosto, menda sad njegovega dela, iz katere

je vedno vlekel tobak. Tu in tam so prisedli k nama tudi moj oče. Med vsakdanjim različnim govorjenjem prideta tudi na tobak. Sosed si popravi z levo roko pipo, parkrat prav debelo potegne in reče: »Da, ta ljubi tobaček, za njega bi že še bilo denarja, ako bi ne bilo treba vedno te peklenške soli kupovati.« Iz teh besedi se vidi, da je bil stari sosed ljubitelj tobaka prve vrste. Sosed pa, njegova pridna žena, je bila nekako huda na tobak. Živela je z možem sicer v lepi zastopnosti, pa včasih jo je vendar zgrabila jeza, da je nevoljno izbruhnila besede: »Za ta peklenški tobak pač vse gre, da se za ljubo sol krajarja ni pri hiši.« Sol in tobak delata torej gospodarju in gospodinji največ skrbi. Za sol se poteguje gospodinja, a gospodar je zagovornik tobaka. V sledečem hočem kratko podati nekoliko črtic o tobaku, da pustim možem kot glavam družine prvo besedo.

Besedo tobak izvajajo nekateri od Tobago ali Tobago, torej od imena malega otoka manjših Antil. Drugi pa trde, da pride to ime od besede »tabako,« kar toliko pomeni kakor cev, skozi katero so kadilci na Antilah dim te rastline v se vlekli. Temu pa naj bo kakor hoče, ker mislim, da se kadilci ne brigajo mnogo za besedo, ako jim le pipa diši in jo imajo s čem nabasati.

Domovina tobaka je Amerika. Kolumb je videl na otoku Kuba ljudske glavače, ki so imeli v ustih goreče svalčke, iz tobačnega perja, torej nekake smodke. Tudi nekake pipe so že imeli tam. Možaki so imeli namreč dolge cevi, ki so bile na enem koncu razdeljene na dva dela. Te so vtikali v nos, drugi konec pa v posodo, v kateri je gorel tobak. Ako je potegnil parkrat skozi cev dim v se, se je pijan od tobaka zgrudil na tla in trdno zaspal. Spečega so zgrabile služkinje, katerim je bil to že prej naznanil, in ga nesle na posteljo.

Indijanci narede v zemljo večjo lukno, natlačijo v njo tobaka in ga zažgejo. Okrog v postranske luknice vtaknejo manjše cevi, se posedejo na tla in vlečejo iz njih.

Oče Roman Tane, ki je Kolumba spremljal, pripoveduje, da je našel na otoku Domingo divjake, ki so s tobakovim dimom odganjali od sebe »moskitos,« kar je po našem toliko, kakor komarje in mušice, ki so v toplejših krajih veliko večje in nadležnejše, kakor pri nas.

Iz Amerike je prišel tobak tudi v Evropo. Prve sadike tobaka so se vsadile na Portugalskem leta 1559. Drugo leto najdemo tobak že na Francoskem. Francoski odposlanec Janez Nikot (Jean Nicot) v Lisabonu je dobil iz Floride tobačne rastline z nasvetom, da so za zdravilo proti različni bolezni na koži, tako proti lišaju in mozolcem. S tem nasvetom pošlje ta odposlanec tobak kraljici Katarini medicinski. Za tega voljo so takrat tobak imenovali zelišče matere kraljice. Leta 1586 je prinesel Franc Drake tobak na Angleško. General Raleigh je bil na Angleškem prvi kadilec. Ko enkrat v svoji sobi sedi na stolu ter puši in sicer tako močno, da je bila soba že polna dima, se mu nekaj zelo neljubega zgodi. V sobo pride sluga, kateremu se kadenje ni bilo znano. Ko zapazi, da je vse v dimu in da se še celo gospodu iz ust kadi, zgrabi, misleč, da gospod gori, umivalnik poln vode in pluskne v njega, da ga popolnoma zmoči. Po Nemčiji se je tobak razširil v 30letni vojski, ki je trajala od leta 1618—1648. Med prvimi kadilci pa najdemo že tudi kadilko. Tako se nam poroča, da je hčerka Ljudovika XIV., ki je Francosko kraljeval od leta 1643.—1715., pušila tobak.

Kakor kadenje, tako se je tudi njuhanje (snofanje) hitro razširilo in sicer najprej na Španjskem in Francoskem. Priljubilo se je njuhanje kakor sedaj, tako tudi nekaj najbolj ljudem, ki so zavoljo svojega poklica mnogo sedeli, kakor trdnikom in nekaterim rokodelcem. Na otoku Island niso imeli sprva tobačnic, kakoršne imamo sedaj, ampak tobak